

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **R. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2018, č. j. 31 A 139/2018 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým bylo stěžovateli v řízení o žalobě výrokem I. přiznáno osvobození od soudního poplatku ve výši 80% (k úhradě 600 Kč); současně byl zamítnut návrh stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátů a stěžovatel byl vyzván k úhradě soudního poplatku.

[2] Současně s žalobou stěžovatel podal žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů, kterou odůvodnil svými dlouhodobě nepříznivými osobními, majetkovými a výdělkovými poměry, neboť je od roku 2009 evidován na úřadu práce, je osobou se zdravotním omezením a jediným zdrojem příjmu je pouze invalidní důchod, dávky státní sociální podpory a dávky pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení

advokáta požadoval s ohledem na absenci právního vzdělání, přičemž žalobu ve správním soudnictví považuje za věc složitou vyžadující právní pomoc advokáta.

[3] Po výzvě soudu stěžovatel předložil prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, v němž uvádí, že žije sám v domácnosti, přičemž pobírá invalidní důchod ve výši 3 530 Kč, příspěvek na bydlení ve výši 3 785 Kč, příspěvek na živobytí ve výši 3 169 Kč a doplatek na bydlení ve výši 2 594 Kč. Jiné další příjmy neuvádí; dále tvrdí, že nevlastní žádný majetek větší hodnoty, nevlastní žádné nemovitosti, žádné motorové vozidlo, cennosti či cenné papíry a nemá ani žádné úspory. Uvedl výdaje v podobě měsíčního nájemného ve výši 6 250 Kč a výdaje na tuhá paliva (bez uvedení konkrétní výše); dluh vůči Okresní správě sociálního zabezpečení v Karviné ve výši 4 817 556 Kč (jako náhrada škody), vůči Okresnímu soudu v Karviné ve výši 173 034 Kč (soudní poplatek) a Všeobecné zdravotní pojišťovně ve výši 20 847 Kč (pojistné) a 31 367 Kč (penále). Dále uvedl, že jeho invalidita snižuje možnost uplatnění na trhu práce a zvyšuje životní náklady (předepsané dietní stravování či doplatky na léky); z lékařské zprávy, kterou připojil, plyne, že není schopen fyzicky těžké práce, práce ve výškách a v nočních směnách, rovněž nesmí pracovat s alergenem, v zakouřeném prostředí a v trvale nepříznivých klimatických podmínkách. Z přiloženého potvrzení o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání vyplývá, že je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 21. 12. 2009.

[4] Krajský soud s odkazem na § 36 odst. 3, věty první a druhé, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uvedl, že cílem uvedeného ustanovení je formou individuálního osvobození od soudních poplatků chránit účastníka řízení nacházejícího se v nepříznivých majetkových poměrech před nepřiměřeně tvrdým dopadem poplatkové povinnosti. Jinak řečeno, jde o to, aby účastníkům nebylo v opodstatněných případech upíráno právo na přístup k soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08, publ. pod č. 49/52 SbNU). Právo domáhat se předepsaným způsobem svých práv u nezávislého a nestranného soudu „*má každý, tedy i ten, kdo nemá finanční prostředky na zaplacení soudního poplatku*“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. IV. ÚS 289/03, publ. pod č. 125/34 SbNU). Současně krajský soud podotkl, že institut osvobození od soudních poplatků představuje pouze určitou výjimku ze zákonné poplatkové povinnosti, nikoli institut umožňující bezbřehý, bezplatný přístup k soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Ans 6/2009 - 71).

[5] Krajský soud po zvážení stěžovatelem poskytnutých informací neshledal důvody pro prolomení zásady ovládající současnou právní úpravu v § 36 odst. 3 s. ř. s., dle které platí, že soud by měl osvobodit účastníka řízení od soudních poplatků pouze zčásti, a jen výjimečně, a jen jestliže jsou pro to zvlášť závažné důvody, jej může od soudních poplatků osvobodit zcela. Jde totiž o to, aby se účastník, který nemá dostatek prostředků na zaplacení soudních poplatků v plné výši, podílel alespoň nějakou částkou, kterou je schopen zaplatit, na nákladech soudního řízení. Dodal, že pro zachování odpovědnosti při podávání návrhů (žalob) by se tedy i osoby s malými příjmy měly na řízení nějak finančně podílet, přičemž výši tohoto podílu je třeba přiměřeně moderovat s ohledem na konkrétní osobní, majetkové a výdělkové poměry daného navrhovatele. Současně krajský soud

pokračování

přihlížel také k povaze věci, o kterou se jedná; stěžovatel žalobou brojí proti rozhodnutí ve věci žádosti o poskytnutí informací, již bylo stěžovateli částečně vyhověno (informace o přeložení soudkyně na stáž k vyššímu soudu), částečně pak byla žádost odmítnuta (příbuzenské vztahy pracovníků soudů). Odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66 (č. 2601/2012 Sb. NSS), v němž se uvádí: *„Spory tohoto typu jsou vyvolány stěžovatelovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí a netýkají se, a to ani nepřímo, stěžovatelova majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí. Takové spory má stěžovatel plné právo vést, dává-li mu objektivní právo procesní možnosti tak činit, a musí v nich mít možnost účinně hájit svá práva. Není však důvod, aby náklady na vedení takových sporů, které je zásadně povinen hradit každý žalobce, za stěžovatele pravidelně nesl stát formou osvobození od soudních poplatků. Osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím chudým osobám vést bezplatně spory podle své libosti, nýbrž zajistit, aby v případech, kdy nemají dostatek prostředků, a přitom je na místě, aby soudní spor vedly (neboť jde o věc skutečně se dotýkající jejich životní sféry), jim nedostatek prostředků nebránil v účinné soudní ochraně.“* Krajský soud dospěl k závěru, že po stěžovateli, který obdobný spor vyvolal, lze proto spravedlivě žádat, aby i v případě tvrzené nepříznivé majetkové situace uhradil alespoň zčásti soudní poplatek, přitom částku 600 Kč považoval za přijatelnou.

[6] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal splnění podmínek pro úplné osvobození od soudních poplatků, nenaplnil tím ani zákonnou podmínku pro ustanovení zástupce. Krajský soud přitom zkoumal i nezbytnost ustanovení zástupce pro ochranu práv stěžovatele; tu však s ohledem na podstatu vedeného řízení, které se týká přezkumu rozhodnutí o poskytnutí informací, neshledal; poukázal rovněž na to, že stěžovatel vedl správní řízení o poskytnutí informací, aniž by v něm byl zastoupen, přitom se ve správním řízení orientoval, proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které byl schopen odůvodnit. Krajský soud proto neshledal, že by stěžovatel nebyl schopen alespoň stručně odůvodnit tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto návrh na ustanovení advokáta zamítl.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že doložil prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech; příjmy jsou tvořeny invalidním důchodem, dávkami státní sociální pomoci a dávkami pomoci v hmotné nouzi. Doložil výdaje, lékařská potvrzení; dle svého přesvědčení tedy prokázal, že je osobou, jejíž celkové sociální a majetkové poměry neumožňují uspokojení základních životních potřeb na úrovni ještě přijatelné pro společnost. Za dané situace je jakýkoliv soudní poplatek, natož ve výši 600 Kč, dle stěžovatele nad jeho možnosti a jeho zaplacení by pro stěžovatele znamenalo omezení dietního stravování, omezení nezbytné léčby apod., nemluvě už o tom, že dávky státní sociální pomoci a dávky pomoci v hmotné nouzi jsou dávky účelové.

[8] Stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud přitom uznává, že žaloba není zjevně neúspěšná, jakož i uvádí, že každý, tedy i ten, kdo nemá finanční prostředky na zaplacení soudního poplatku, má právo domáhat se svých práv u soudu. Pokud se soud snaží naznačit, že žaloba není dostatečně významná pro životní sféru stěžovatele, pak stěžovatel konstatuje, že žalobou se domáhá naplnění svých občanských práv, která ve skutečně demokratickém a právním státě musí mít prioritní místo. Rozhodnutí soudu tak považuje

za zcela odtržené od reality, kdy soud – nedostatečným zhodnocením situace, nebo dokonce úmyslně – stěžovateli odpírá právo domáhat se u soudu občanských práv.

[9] Stěžovatel dále namítá, že dle poučení krajského soudu nelze výrok obsahující výzvu k úhradě soudního poplatku kasační stížností napadnout. Stěžovatel neví, nakolik lze poučení soudu brát vážně, když například ve stejném poučení se – zjevně mylně – uvádí, že „*V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem*“. V každém případě se stěžovatel domnívá, že výzva k úhradě soudního poplatku za situace, kdy rozhodnutí o osvobození od soudního poplatku není pravomocné, je předčasná.

[10] Za nezákonný považuje stěžovatel rovněž výrok napadeného usnesení, kterým mu nebyl ustanoven zástupce z řad advokátů; domnívá se, že splňuje podmínky pro úplné osvobození od soudních poplatků, jakož i podmínky pro ustanovení zástupce z řad advokátů. Uvádí, že skutečnost, že je schopen sepsat žádost a odvolání ve správním řízení, v žádném případě nenahrazuje právní vzdělání, a to, že vedl správní řízení bez zastoupení, ještě neznamená, že může bez zastoupení vést i řízení soudní. Závěrem doplňuje, že v poučení k napadenému usnesení krajský soud uvádí nezbytnost zastoupení advokátem při řízení o kasační stížnosti; jak však vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu (*je zřejmě míněno usnesení NSS ze dne 14. 1. 2019, č. j. 5 As 338/2018 - 9, jímž byl stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti a mimo jiné jím byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti s odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 6. 20115, č. j. 1 As 196/2014 – 19, dle kterého není v řízení proti usnesení krajského soudu, které nebylo vydáno ve věci samé, právní zastoupení třeba – pozn. NSS*), takové poučení je mylné. To dle stěžovatele dokládá, že krajský soud jej nesprávně poučuje; takové nesprávné poučení přitom může některé účastníky odradit od podání kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti opět požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení advokáta.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§109 odst. 3 s. ř. s.), současně přihlížel k tomu, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.); takové vady neshledal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud k opětovné žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta odkazuje na své předchozí usnesení ze dne 14. 1. 2019, v němž bylo stěžovateli vysvětleno, že právního zastoupení ani splnění poplatkové povinnosti v řízení o kasační stížnosti není třeba. Nejvyšší správní soud současně nesdílí názor stěžovatele o záměrném matení stěžovatele nesprávným poučením ze strany krajského soudu, čímž by mu měla být ztížena cesta k soudní ochraně. Krajský soud udělil stěžovateli standardní obecné poučení v souladu s §102 až § 106 s. ř. s.; naplnění konkrétních podmínek řízení v jednotlivých případech je poté již předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu.

[14] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Jak vyplývá z napadeného usnesení krajský soud, jak stěžovatel podotýká, nedospěl k závěru o zjevné neúspěšnosti žaloby; to však samo o sobě nepostačuje k tomu, aby bylo stěžovateli přiznáno úplné osvobození od soudních poplatků, jak stěžovatel mylně domýšlí. Tento závěr brání pouze tomu, aby soud žádost o osvobození bez dalšího zamítl, resp. nepřiznal osvobození žádné. Tak tomu však v dané věci nebylo a krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť se zabýval naplněním podmínek pro alespoň částečné přiznání osvobození od soudních poplatků, což by v případě závěru o zjevné neúspěšnosti návrhu stěžovatele nečinil.

[15] Pokud pak jde o konkrétní rozsah částečného osvobození od soudních poplatků zvolený soudem, krajský soud srozumitelně uvedl, které skutečnosti vzal v úvahu (všechny vyznívají jednoznačně ve prospěch stěžovatele, tedy pro co nejvyšší rozsah osvobození) a poté uzavřel, že rozsah 80 % zvolil za účelem zachování určité míry odpovědnosti stěžovatele za vedení sporu. Odůvodnění napadeného usnesení je zcela srozumitelné a veškeré úvahy krajského soudu jsou v něm obsaženy.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že v otázkách částečného osvobození od soudních poplatků je již z povahy věci vždy přítomna jistá míra uvážení soudu. Je-li toto uvážení v zákonných mezích a odpovídá skutkovým okolnostem, nemůže být samo užití soudcovského uvážení důvodem pro zrušení přijatého usnesení o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud ze zákonných mezí uvážení vybočil; dostatečně vyhodnotil veškeré pro věc rozhodné okolnosti, tedy jak sociální situaci stěžovatele, tak povahu věci, o které stěžovatel před soudem vede řízení; nepochybně se nejedná o spor, jehož výsledek je pro stěžovatele existenčně důležitý, jakkoli soud nikterak nepopírá právo stěžovatele na informace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 23/2013 - 9). Krajský soud zcela případně odkázal na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 7 As 101/2011, a pokud postupoval v jeho intencích, nelze mu ničeho vytýkat. Zákonnou podmínku výjimečnosti situace pro úplné osvobození stěžovatele od poplatkové povinnosti Nejvyšší správní soud rovněž neshledal.

[17] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. „*navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.*“ Podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. Judikatura při rozhodování o návrhu na ustanovení zástupce požaduje po soudech komplexní posouzení konkrétních skutkových okolností té které věci; to krajský soud dostatečně naplnil.

[18] Soudní řízení správní v prvním stupni soudní soustavy (před krajskými resp. městským soudem) je primárně koncipováno tím způsobem, že je účastník řízení i bez právního vzdělání schopen zastupovat se sám. V těchto řízeních není zákonem stanovená povinnost být zastoupen advokátem. Určitá kvalifikovaná a odborná forma podání a zastupování je vyžadována až v řízení před Nejvyšším správním soudem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). S ohledem na § 35 odst. 10 s. ř. s. a na nutnost splnění dvou kumulativních podmínek pro možnost ustanovení zástupce je zřejmé, že úmyslem zákonodárce nebylo přiznat právo na ustanovení právního zástupce každému, kdo o to požádá. V opačném případě by zákonodárce spojoval možnost ustanovení zástupce pouze se splněním podmínek pro osvobození od soudních poplatků a nikoliv též s nezbytností ochrany práv účastníka.

[19] Pokud je zákonná úprava nastavena tak, že zastoupení není primárně vyžadováno, je na žadateli o toto zastoupení, aby prokázal, že je nezbytně třeba k ochraně jeho práv. Tuto podmínku je možné naplnit většinou v určitých typově obdobných případech, jako je např. řízení ve složitých věcech, postavení žadatele (cizinec, který neumí český jazyk), či jeho nedostatečný intelekt. Kritériem může být ale např. i vzdělání a zkušenosti účastníka, jeho profese, důležitost sporu pro účastníka, složitost sporu, schopnost argumentace ve sporu, složitost dokazování, emoční účast ve sporu vylučující efektivní obhajobu atd. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 23/2013 - 9, body 6 - 9, nebo sp. zn. 6 As 84/2016, body 13-17). Účastníkovi řízení pak bude na místě ustanovit advokáta zejména tam, je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv. K této problematice se již vyjadřoval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2479/15, konstatoval: „[...]soudce bude moci zástupce ustanovit pouze tehdy, bude-li to nezbytně třeba k ochraně zájmů účastníka. Pojem nezbytnosti je přitom třeba vykládat tak, že jde o situace, v nichž je konkrétními okolnostmi odůvodněn závěr, že bez zastoupení by účastníkovi řízení mohla vzniknout nikoli nezanedbatelná újma, přičemž se jedná pouze o benefit poskytnutý účastníkům soudních řízení ze strany státu. V této souvislosti Ústavní soud také zdůrazňuje, že již dříve judikoval, že není porušením práva na právní pomoc zakotveného v čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny, zamítne-li soud žádost účastníka řízení o ustanovení zástupce, pokud bylo řádně soudem shledáno a odůvodněno, že pro takové ustanovení zástupce nejsou splněny podmínky [...]“.

[20] V případě stěžovatele nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti, pro které by bylo na místě ustanovit mu zástupce. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 117/2013 - 17 ze dne 4. 12. 2013, mimo jiné uvedl: „*Judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se naplnění druhé zákonné podmínky pro ustanovení zástupce soudem je dlouhodobě stabilní a jasná. Advokát bude ustanoven zástupcem účastníka k ochraně jeho zájmů tehdy, jde-li o věc po stránce skutkové nebo právní složitou a jestliže potřeba ochrany práv účastníka v soudním řízení vyjde najevo, např. z nekvalifikovaných podání účastníka, jímž se na soud obrací apod. Vzhledem k tomu, že největší nároky po odborné stránce klade na účastníka řízení formulování samotného návrhu (žaloby), navíc v poměrně krátkém časovém úseku, je právě obsahová a formální úroveň sepsané žaloby kritériem pro závěr soudu o potřebě ochrany práv účastníka“ (tak již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 - 64, z poslední doby např. rozsudek citovaný městským soudem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 Afs 20/2011 - 62). Nutno poznamenat, že novela provedená zákonem č. 303/2011 Sb. vložila do citovaného ustanovení příslovce „nezbytně“, což mělo podle důvodové zprávy*

pokračování

zdůraznit mimořádnost tohoto institutu (srov. tisk č. 319/0, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, digitální repozitář, www.psp.cz). V hodnocení této podmínky v konkrétním žalobcově případě se pak Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s městským soudem. Podle obsahu žaloby i jiných podání žalobce je zjevné, že tento se bez problémů orientuje v hmotněprávních a procesních předpisech, zná svá práva a také je uplatňuje. V projednávaném případě nadto nejde o věc mimořádně složitou, jež by vyžadovala odbornou právní pomoc, nýbrž pouze o posouzení skutečnosti, zda žalovaný poskytl žalobci požadovanou informaci nebo nikoliv. V takové situaci podmínky pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. naplněny nejsou.“ Lze souhlasit s krajským soudem, že dosavadní postup stěžovatele v řízeních, která vede, nenavádí k tomu, že by se ve věci neorientoval, nebyl schopen argumentace a nebyl schopen svá práva (na informace), o něž se spoří, dostatečně účinně hájit, a to i bez právního vzdělání, sám. Ostatně stěžovatel byl schopen na výzvu kasačního soudu doplnit kasační stížnost, tudíž jeho argumentace náročností podání v soudních řízeních (oproti řízení správnímu) není na místě. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel nenaplnil podmínky pro přiznání zástupce z řad advokátů, jelikož nebyla naplněna podmínka nezbytnosti právního zastoupení k ochraně jeho práv.

[21] Nejvyšší správní soud musí stěžovateli přisvědčit v tom, že krajský soud nepostupoval zcela správně, pokud nevyčkal právní moci usnesení, jímž jej osvobodil částečně od soudního poplatku, a současně jej vyzval k úhradě soudního poplatku. Tato vada však nemá vliv na zákonnost napadaného usnesení. Je třeba podotknout, že předmětem sporu je, zda stěžovatel splňoval či nesplňoval podmínky pro úplné osvobození od soudních poplatků a podmínky pro ustanovení advokáta. Tato otázka byla krajským soudem posouzena zcela v souladu se zákonem a postupem krajského soudu nebyl stěžovatel ve věci nyní projednávané nikterak zkrácen. Nejvyšší správní soud pouze dodává, že kasační stížnost proti výzvě krajského soudu k úhradě soudního poplatku není přípustná - viz § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se žádostí stěžovatele náležitě zabýval, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který řádně vyhodnotil, a pokud poplatkovou povinnost stanovil stěžovateli ve výši 600 Kč, nikterak nevybočil z mezí uvážení, které mu zákon poskytuje; tuto částku považuje Nejvyšší správní soud - i vzhledem ke zjištěné sociální a majetkové situaci stěžovatele, za přiměřenou. Krajskému soudu nelze ničeho vyčíst ani v posouzení potřebnosti stěžovatele pro ustanovení advokáta.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by jinak náhrada nákladů řízení dle úspěchu v řízení náležela, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu